

The Holy See

ПОСЛАНИЕ НА СВЕТИЯ ОТЕЦ ЗА ВЕЛИКИЯ ПОСТ ЗА 2022 ГОДИНА

«Нека не се уморяваме да правим добро, защото навреме ще пожънем, стига да не се обезсърчаваме. И тъй, докато имаме време, нека правим добро за всички.» (Гал 6, 9-10а)

Скъпи братя и сестри,

Великият пост е благоприятно време за обновяване на личността и общността, което ни води към Пасхата на Исус Христос, умрял и възкръснал. За пътуването на Великия пост през 2022 година, ще ни бъде добре да разсъждаваме върху Посланието на Свети Павел към Галатяните: «Нека не се уморяваме да правим добро, защото навреме ще пожънем, стига да не се обезсърчаваме. И тъй, докато имаме време, нека правим добро за всички.» (Гал 6,9-10а).

1. Сейте и жънете

В този пасаж, Апостолът споменава образа на сеитбата и жътвата, толкова скъпи за Исус (виж Мт 13). Свети Павел ни говори за (kairós): благоприятно време за сеене на добро с оглед на реколтата. Какъв е този благоприятен период за нас? Великият пост със сигурност е такъв, но същото е и с цялото земно съществуване, на което Великият пост се явява като изразение по някакъв начин [\[1\]](#). В нашия живот твърде често надделяват алчността и гордостта, желанието да имаме, да трупаме и да консумираме, като неразумния богаташ от Евангелието, както показва притчата, същият, който вярваше, че неговият живот е безопасен и щастлив, благодарение на голямата жътва, събрана в неговите хамбари (виж Лк. 12, 16-21). Великият пост ни приканва към обръщане, към промяна в манталитета, за да може животът да има своята истина и красота не толкова в притежаването, колкото в даването, не толкова в трупането, а в сеенето и споделянето на доброто.

Първият земеделец е самият Бог, който щедро „продължава да сее семената на доброто в

човечеството" (Енцикликата Всички Братя, 54). По време на Великия пост ние сме призвани да отговорим на Божия дар, приемайки Неговото Слово "живо и ефективно" (Евр. 4,12). Във внимателното слушане на Божието Слово съзрява послушанието, готово за неговото действие (виж Яков 1, 21) което прави животът ни плодотворен. Ако това вече ни радва, то още по-голям е призивът да бъдем "сътрудници на Бога" (1 Кор 3, 9), като се ползваме от настоящото време (виж Еф 5, 16) за да сеем, правейки добро. Този призив да сеем добро не трябва да бъде разглеждан като бreme, а като благодат, с която Създателят иска да ни обедини активно със Своето плодотворно великодушие.

А реколтата? Не се ли сее, за да има жътва? Разбира се. Тясната връзка между сеитбата и жътвата се потвърждава от самия Свети Павел, който заявява: «Който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне, а който сее щедро, щедро и ще пожъне.» (2 Кор 9, 6). Но за каква култура се отнася? Първият плод от посятото се намира в нас самите, и в нашите всекидневни взаимоотношения, дори в най-малките жестове на доброта. В Бога нито едно действие на любов, колкото и малко да е то, нито едно „великодушно усилие“ не са изгубени. (виж Апостолически призив *Evangelii gaudium*, 279). Както дървото се разпознава по неговите плодове (виж Мт 7,16.20), така и животът изпълнен с добри дела е светъл (виж Мт 5, 14-16) и носи благоуханието на Христос в света (виж 2 Кор 2,15). Да се служи на Бог без грех произвежда плодове за осветяване за спасението на всички. (виж Рим 6, 22).

В действителност ни е позволено да видим само малка част от плода на това, което сеем, защото според притчата от Евангелието, "единият сее, а другият жъне" (Йн 4,37). Именно, когато сеем за доброто на другите, ние вземаме участие във великодушното на Бог: «Голямо благородство е да може да започнеш процеси, чиито плодове ще бъдат събрани от другите, с надеждата вкоренена в тайнствената сила за посятото добро» (Енциклика Всички Братя, 196) . Да сеем добро за другите ни освобождава от тясното виждане на личната изгода и придава на нашите действия широкият дух на безвъзмездност, въвеждайки ни в чудесния хоризонт на Божиите благосклонни намерения.

Божие Слово разширява и извисява още повече нашия поглед: то известява, че истинската жътва е есхатологичната, тази в последния ден, в деня без залез. Изпълненият плод на нашия живот и на нашите действия е «плодът на вечния живот» (Йн 4, 36), който ще бъде нашето «съкровище на небесата» (Лк 12, 33 ; 18.22). Самият Исус използва образа на семето, което умира в земята и дава плод, за да изрази тайната на Своята смърт и Възкресение. (виж Йн 12, 24) ; а Свети Павел отново го подема, за да говори за възкресението на нашето тяло: «Сее се в тление, а възкръсва в нетление; сее се нещо нищожно, а възкръсва в слава; сее се нещо немощно, а възкръсва в сила; сее се тяло одушевено, а възкръсва тяло духовно» (1 Кор 15, 42-44). Тази надежда е великата светлина, която Възкръсналият Христос носи на света: «Ако само за през този живот се надяваме на Христос, ние сме най-жалките от всички хора. Но, ето, Христос възкръсна от мъртвите и стана начало на *възкресението* за умрелите.» (1 Кор 15, 19-20), така че тези,

които са тясно свързани в любовта, «чрез смърт като Неговата» (Рим 6, 5), са също така свързани в едно с Неговото Възкресение за вечен живот (виж Йн 5, 29) : «Тогава праведните ще блеснат като слънце в Царството на своя Отец» (Мт 13, 43).

2. "Нека не се уморяваме да правим добро"

Възкресението на Христос оживява земните очаквания с „голяма надежда“ за вечен живот и вече въвежда семето на спасението в настоящето време (виж БЕНЕДИКТ XVI, Енцикликата *Spe salvi*, 3 ; 7). Изправени пред лицето на горчивото разочарование от толкова много разбити мечти, изправени пред безпокойството, пред лицето на предизвикателствата, които се задават, изправени пред лицето на обезкуражаването, пред недостига на нашите средства, изкушението да се вгълбим в собствения си егоизъм и да се приютим в безразличието към страданията на другите. Всъщност дори най-добрите ресурси са ограничени: «Дори младите се борят и се уморяват, възрастните се спъват и падат» (Ис 40,30). Но Бог "дава сила на тези, които са уморени и умножава силата на уморените. [...] Тези, които се надяват на Господа, възвръщат силата си, обличат криле като орли, тичат без да се притесняват, вървят без да се уморяват " (Ис 40,29.31). Великият пост ни призовава да се уповаваме с вяра и надежда в Господа (виж 1 Петр 1, 21), така че само с нашият поглед, насочен към възкръсналия Исус Христос (виж Евр 12, 2) да можем да приемем насърчението на Апостола: «Нека не се изморяваме да правим добро» (Гал 6, 9).

Нека не се уморяваме да се молим. Исус учи, че трябва "винаги да се молим, без да падаме духом" (Лк 18, 1). Трябва да се молим, защото имаме нужда от Бог. Самите ние да страдаме е опасна илюзия. Ако пандемията ни накара да се докоснем до нашите лични и социални слабости, то този Велик пост ще ни позволи да почерпим опит от утехата и вярата в Бога, без който ние не можем да имаме стабилност (виж 7; 7, 9). Никой не може да се спаси сам, защото всички ние сме в една лодка в разгара на бурята на историята; [2]но преди всичко никой не се спасява без Бог, защото само Пасхалната Тайна на Исус Христос дава победа над мрачните води на смъртта. Вярата не ни освобождава от скърбите на живота, но ни позволява да преминем през тях, съединени с Бога в Христос, с голямата надежда, която не разочарова и чийто залог е любовта, която Бог е излял в сърцата ни чрез Светия Дух(виж 5.1-5).

Нека не се уморяваме да изкореняваме злото от живота си. Нека телесният пост, към който ни призовава Великият пост, укрепи духа ни за борба с греха. Нека не се уморяваме да искаме прошка в Тайнството Покаяние и Помирение, знаейки, че Бог не се уморява да прощава. [3] Нека не се уморяваме да се борим срещу похотливостта, тази немощ, която движи егоизма и всички злини, намирайки различни пътища през вековете, с които да вкара човекът в грях (виж Енциклика Всички Братя, 166). Един от тези начини е рискът от пристрастяване към дигиталните медии, което обеднява човешките взаимоотношения. Великият пост е благоприятно време да се противопоставим на тези клопки и вместо това

да се култивира по-всеобхватно човешко общуване (виж пак там, 43) състоящо се от "истински срещи" (пак там, 50), лице в лице.

Нека не се уморяваме да правим добро с действаща милосърдна любов към ближния си. По време на Великият пост нека практикуваме /раздаваме/ милостиня с радост (виж 2 Кор 9, 7). Бог «Който дава семе на сеяча и хляб за храната му» (2 Кор 9, 10) осигурява не само за всички нас да има храна, но и да бъдем щедри, правейки добро за другите. Ако е вярно, че целият ни живот е време за сеене на добро, нека да използваме по-специално този Велик пост, за да се погрижим за нашите близки, за да се сбlijим с онези братя и сестри, наранени по пътя на живота (виж, 25-37). Великият пост е благоприятно време, за да потърсим, а не да избягваме тези, които са в нужда; да призоваваме, а не да пренебрегваме, тези които искат да чуят поне една добра дума; да посещаваме, а не да изоставяме, тези които страдат от самота. Нека приложим на практика призива да правим добро на всички, като отделим време да обичаме най-малките и най-нуждаещите се, изоставените и презираните, дискриминираните и маргинализираните (виж Енцикликата Всички Братя, 193).

3. "Ако не изоставим, ще ожънем на време"

Великият пост ни напомня, че «доброто, както любовта, справедливостта и солидарността не се придобиват веднъж завинаги; те трябва да бъдат спечелвани всеки ден» (пак там, 11). Затова нека молим Бог днес за търпеливото постоянство на селянина (виж Яков 5, 7) за да не се откаже да прави добро стъпка по стъпка. Този, който пада, протяга ръката си към Отца, който винаги ни повдига. Този, който е изгубен, подмамен от съблазните на лукавия, не ще се бави, за да се върне отново при Този, Който «прощава изобилно» (Ис 55,7). В това време на обръщане, облягайки се на Божиата благодат и на общението на Църквата нека не се изморяваме да сеем добро. Постенето подготвя почвата и водите за молитвата, за плодотворната милосърдна любов. Ние имаме увереност във вярата, че "ако не се откажем, на време ще ожънем" и че с дара на постоянството ще се сдобием с обещаните блага (виж Евр 10,36) за наше спасение и за спасение на другите (виж 1 Тим 4, 16) . Отнасяйки се с братска любов към всички, ние се съединяваме с Христос, Който даде живота Си за нас (виж 2 Кор 5, 14-15) и очакваме радостта на Царството Небесно, където Бог ще бъде «всичко във всички» (1 Кор 15, 28).

Нека Дева Мария, от чиято утроба дойде Спасителят и която пазеше всички тези думи "в сърцето си и размишляваше върху тях" (Лк 2, 19), да ни сдобие с дара на търпението и да бъде до нас със своето майчинско присъствие, за да може това време на обръщане да ни донесе плодовете за вечно спасение.

Рим, Свети Йоан Латерански, 11 ноември 2021 година, Възпоменание на Свети Мартин, Епископ.

[1]Свети Августин, Семена, 243,9,8; 270,3; Fr. en PS. 110, 1

[2]Виж Момент за извънредна молитва по време на епидемия (27 март 2020).

[3]Виж Ангел Господен от 17 март 2013